

במדינה

פשעים

בנה של ויקי

חולצה לבנה בלטה בשבוע על ספסל-החשודים, באולמו של שופט-השלום התל-אביבי יהודה טרייביש. בעלה היה דמות יוצאת-דופן בערימת החשודים, שהצטופפו אותו בוקר על שלושה ספסלים. מכוסיו היו נקיים ומגוהצים. רק פניו העגולים, עטורי זיפיון בן-יומה, העידו עליו כי בילה את הלילה הקודם בבית-המעצר ב-אבירכביר.

הוא הביט בשכניו החשודים בבזבז גלוי. עזיבתו של חיוך נראתה על שפתיו, לשמע התירוצים הקלאסיים שנשמעו באולם בית-המשפט.

לאריה הלפרין לא היו תירוצים. לא היה לו גם מה להסתיר, כי הוא נעצר על לא עוול בכפו, כרגיל.

סטודנטים וחתיכות. מצחו הגבוה התכווץ במקצת, ושרידי החיוך נעלמו משפתיו, כשסמל-החקירות בנפה-הצפונית נקב בשמו. הוא קם על רגליו, תנועתו נעשו עצבניות יותר, אבל הוא ניסה להפגין קור-רוח מדומה.

השופט הקשיב בתשומת-לב לדברי נציג המשטרה, תלה בהלפרין מבט בוחן. "יש לך מה להגיד?" שאל.

מובן שהיה לו. "כבוד השופט," פתח הג'נטלמן הצעיר, וקולו נעשה דראמטי יותר ויותר. "אני לא אשם! איש לא חיכה לתשובה מוחצת יותר."

נציג המשטרה לא התנגד לשיחורו ב-ערבות. "שיחורו לא יפריע למהלך החקירה," הסביר.

עוד באותו ערב נראה הלפרין על מדרגות דינגוץ, מוקף בערימה של חתיכות זוהרות. הוא לא היה אותו אריה הלפרין שהובל בבוקר אל בית-המשפט, אלא סטור דנט מזהיר ומדומה.

הסטודנט המזוהר לא הספיק להקדיש זמן רב ללימודים. יומיים לאחר ששוחרר בערבות חזרה בה המשטרה, והלפרין שוב מצא את עצמו על ספסל החשודים בבית-משפט השלום. המערכה השנייה דמתה להפליא למערכה הראשונה, אם כי לדיברי הלפרין נולדה כל ההצגה בדימונם של חוקרי הנפה הצפונית ואנשי מיתקן-הרמי אויות של המטה הארצי. עליכן, כל דימוין בינו לבין הג'נטלמן שלו מייחסת המשטרה את התיכונן והביצוע של שורת רמאויות, הוא מקרי בהחלט.

צ'יקים בתיבת דואר. ויקי לוי, תושבת רחוב הירקון בתל-אביב, חיכתה חודשים ארוכים לצ'יק על סך 100 לירות שטרלינג שהיה צריך להגיע אליה בדואר. יום אחד נמאס לה לחכות. היא פנתה לאיש שהיה צריך לשלוח לה את הצ'יק, נדהמה לשמוע כי הוא שלח אותה מזמן. ויקי לוי נגשה לסניף הקרוב של בנק איגוד.

הפקיד האדיב השתומם מאד. רק לפני שבועיים היה אצלו אפריים לוי, בנה של ויקי, שפדה את הצ'יק. "אולי הבן לא סיפר לך שהוא כבר פדה את הצ'יק?" שאל הפקיד. הוא צדק. הבן לא סיפר, כי ל-ויקי אין בן כזה.

אפריים לוי המדומה לא בחל גם בסכום מים קטנים יותר. בוקר אחד, כשערך חי-פוש בתיבות המכתבים של הבית מספר 2 בשדרות רוטשילד, שלף מאחת המעטות פות צ'יק של 52 ל"י. במשיכתו עט קלה זיפק את חתימתו של בעל הצ'יק, כעבור שעה הוא פדה אותו בסניף בנק-הפועלים ברחוב דינגוץ, קרוב מאוד לנפה-הצפונית, שבה נחקר לאחר-מכן הלפרין, כחשוד בביצוע אותו מעשה-מופת.

סוכסיריה ממושלתית. אבל אפריים לוי המדומה, כמו אנשי-עסקים אחרים, היה זקוק לסוכסיריה ממשלתית, כדי ל-בסס את העסק שלו.

יום אחד הוא שלף מתיבת המכתבים של יואל הפטר, בעל בית-חרושת לקרח, המתאה משוכה על בנק ישראל. אל הסכום הנקוב של 800 ל"י הוסיף אפריים לוי עוד שתי ספרות, על חשבון משרד-המסחר והתעשייה, ופדה אותו.

כל המיקרים האלה הגיעו יום אחד ל-ידיעת מיתקן-הרמאויות של המטה-הארצי. חוקרי המשטרה בדקו את ההמתאות, השוו את כתבי-היד, הציצו באלבום הפושעים, התחקו אחר מעשיהם של בעריינים מועדים והגיעו למסקנה כי כל המעשים היפים ה-אלה בוצעו על-ידי אותו מומחה.

(המשך בעמוד 26)

הזאב הבודד, שמשפטו החל השבוע אל הפשע!

רק הכבלים על ידיו ורגליו, ועיניו ששוטטו מצד אל צד, הזכירו את פרקש הישן. כחלק השני של סיפורו, שהובא למערכת "העולם הזה" והמתפרסם להלן, מספר אלוף הבריחות על דרכו אל הפשע, על השקפת עולמו ועל יחס השלטונות בכלא.

בכך, לא הייתי בורח. לשאר האנשים שהיו בתא, הצעתי להם ובקשתי מהם לתקן את עצמם, להתחיל ללמוד ולהיות בני-אדם ואזרחים בעלי רגש אחריות. הבריחה לא תהיה עבורם פתרון, לפני שהם יגיעו למסקנה הנכונה ביחסם לחברה, ולהבנה שלחיים יש משמעות נעלה. אני ידעתי שהם יברחו למטרות אנוכיות בלבד, בלי לשקול את תוצאות מעשיהם. אמרתי להם לשנות דרכי הם ולהתחיל לחיות כאנשים מועילים ולעזוב לגמרי את הפשע. אמרתי להם: אני מוכרח לברוח היות והחופש דרוש לי כדי ללמוד. ולכם לא כדאי לברוח, לפני שתהיה לכם השקפת עולם נכונה.

כנראה שכרתי לא עשו עליהם רושם רב, ואמרו שגם הם יברחו. התחלנו לפתוח את החלון, ואחרי שני לילות ניסור בסורג, יצאנו החוצה. ביציאה מהכלא נפרדנו. אני

את ההפקרות השוררת בכלא, וכל זה לא היה לחינם. עשו ממצבי גיהנום. בתקופה זו ירדתי לחצר הכללית, ואסיר אחד התחיל להשמין ולקלל אותי. הוא עמד בפתח דלתו. אמרתי לו: מה העניינים, למה אתה מקלל? עם האסיר הזה תמיד הייתי ביחסים ידידותיים והתעניינתי בבעיותיו. לכן הפליא אותי.

התקרבותי אליו, הוא פנה לפינת החדר, תפס מקל והתחיל להכות אותי. התגוננתי והמקל שלו נשבר על ידי. ראיתי שזה מאיים ורדפתי אחריו.

הוא אדם תוקפני מאוד, סבל שנים על גבי שנים בבית-הסוהר, ורציני רק לתפוש אותו ולהרגיע אותו. הכיתי אותו בפנים ואו באו סוהרים והפרידו.

הוכנסתי מיד לצינוק, כי זאת הייתה הזדמנות בידי ההנהלה להוכיח שאני תוקפני. המשטרה מצאה שיש להאשים אותי בחבלה חמורה. הביאו אותי ליפו. לא האמנתי שאני

נחנן פרקש (מאחורי פרקליתו הממושקף, צבי לידסקי) יושב על ספסל הנאשמים בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע. הוא נשמר על-ידי שוטרים חמושים בעוזים. לידסקי הצליח לדחות את המשפט, כדי לאפשר בדיקה פסיכיאטרית לנאשם.

העוזה

צריך להופיע שוב פעם לבית-המשפט, כנ-אשם ומזיק, מצאתי עצמי ביפו.

עד תקופה זו לא חשבתי לברוח. אמנם היחס אלי היה קשה מאד, אבל אמרתי שלא הפתרון לברוח. אבל בכל זאת אדם רוצה להיות חופשי, וידעתי שאני לא מהווה סכנה לצבור. אמרתי: אברח רק מהחברה אשר לא רוצה להביא אותי ורוצה רק לש-בור רוחי. כאן יש לי הזדמנות לצאת ולהמ-שיך את למודי רחוק מהפרעות ובבדידות. כי התנאי הראשון ללמודי הוא בדידות מוחלטת ומחשבה חופשית.

לפני שיצאתי מהחלון ידעתי שאני בן אדם אחראי ובעל רגש מוסרי. הצדקתי את מטרתי לברוח, כי ידעתי שבסופו של דבר אני רוצה רק בטובת החברה. אילו היה לי ספק

סגרויות לוגי-בכל אחד איכות

לוח

לוד-נחם * בן-חור
נובלס * כנסת-6
כנסת * סילון * ALF

משקפי מגע
CONTACT LENSES

הדמגות והסברים כל יום בין 7-4
אחה"צ, המכון לקידום הראיה ע"ש
י. ל. גרוזובסקי

רח' נחלת בנימין 21, טל. 621665,
תל-אביב.

"לוי ד"

המכון הבינלאומי להתכתבות

אלפי מתכתבים
לפי שיטה אמריקאית
פרוספקט חינם

תל-אביב, ת.ד. 4186

המכללה הפוליטכנית

השבוע נפתחים הלימודים בקורסי היום והערב הבאים: פרטוט בנין ואדריכלות פנים

ריכזי - בפקוח הסתדרות הטכנאים אדריכלות פנים

בפקוח משרד העבודה גרפיקה שימור שית - בפקוח אודות הגרפיקאים

לבוגרים מוענקים תעודות ותוארים מוסמכים

פרטים: המכללה הפוליטכנית, המסגר 62, תל-אביב, טלפון 36487

קורס לפקידות בירושלים:

כיתה שנתית לכל המקצועות - כתיבה במכונה - חודש!

קורספונדציה, קצרנות, אנגלית, פנקסנות:

ביה"ס "הפקידות", י. פוממן, בצלאל 18

חליפות הריון

כיצור איחוד

תאם

תא שדר' מסדיה 19
אולכוס 62 25 19 12